

Mercat obert i universal

És el dia de l'any que el mercat de segona mà de Celrà obre
A tocar de la carretera de Bordils, sota els plàtans del polígon industrial, es poden trobar mobles antics, llibres, roba i claus de pas

“La nostra relació amb els Mossos i l'Ajuntament és perfecta ”

Cal el nom, el carnet d'identitat i un telèfon per poder parar

Són dos quarts de set del matí, és fosc, el fred pela les mans, però aquest dissabte de desembre, a tocar de la carretera de sortida de Celrà en direcció a Bordils, es viu una activitat inusitada. Sota els plàtans que separen la ruta del polígon industrial, vehicles de tota mena, especialment camionetes i camions de petit tonatge, es disputen un lloc al prat on una hora i mitja més tard s'obrirà el mercat de segona mà i de brocanters que ha convertit aquest poble, situat a dotze quilòmetres de Girona, en una trobada ineludible per a totes les persones que busquen oportunitats. Allà poden trobar des de qualsevol tipus de clau, ja siguin angleses, d'estrella, Allen o de les que obren portes, fins a serres mecàniques, electrodomèstics, soldats de plom, llibres impossibles, roba usada, mobles originals, tasses, olles, cassoles i altres eines de parament de casa. No parlem de la cova d'Alí Babà, sinó del mercat de segona mà que cada dissabte de l'any, si és que no plou massa, convoca entre mil cinc-cents i dues mil persones, que poden arribar a ser quatre mil en dies assenyalats, com el 24 passat, que era la vigília de Nadal i el tió havia de cagar molt.

Tot just despunta l'albada que ja es fan les primeres transaccions. Encara no ha arribat el primer client quan els expositors tanquen els tractes: “Aquí –ens assegurava un veterà que no vol ser identificat– vénen a comprar molts professionals que tant arriben dels encants de Barcelona com del sud de l'Estat francès, i comproven que aquest es un bon mercat per trobar el que volen.” El nostre interlocutor, que és un gat vell i coneix els secrets dels brocanters i la compra de segona mà, recorda que, quan l'Ajuntament de la CUP va impulsar la creació del mercat, el van situar al carrer dels Pirineus, però l'aposta va morir d'èxit, ja que el nombre d'expositors no va parar de créixer, no hi havia prou aparcament i, a l'estiu, sense cap arbre, allò era un forn. Va ser Dani Cornellà, l'actual alcalde, qui va proposar de situar-lo al polígon industrial.

Pas endavant

Aquell va ser un pas endavant important que no tan sols va ajudar a la consolidació de la proposta, sinó que va demanar una nova manera de gestionar. Així, després d'un concurs públic convocat pel consistori, la responsabilitat va passar a Alex Picazo, un exllibreter que després de patir la fallida d'una botiga que havia obert al Barri Vell de Girona havia trobat com a sortida professional fer mercats, especialment el de Tordera, on tenia parada, i al seu soci Rodrigo Monterosa, biòleg marí, nascut a Navarra, a qui les circumstàncies de la vida van portar a Girona. Proposant una administració transparent focalitzada a marcar unes normes estrictes que s'apliquen sense coartar la llibertat dels expositors ni dels clients i que serveixen per a aclarir qualsevol malentès o enfrontament, avui estan contents dels resultats i del bon funcionament de la fira. “ Nosaltres –asseguren– mirem que hi hagi un equilibri entre el brocanter, el col·leccionisme, la segona mà i els qui venen andròmines de tota la vida.”

Els requisits per poder parar no són gaire estrictes, i a les persones interessades només els cal “fer un correu

electrònic que inclogui el nom, el DNI o la carta de residència i el telèfon”, la qual cosa vol dir que no demanen el certificat d'autònoms “perquè la majoria de la gent que exposa no es professional”. Els dos responsables tenen molta cura de no deixar créixer el nombre de paradistes i l'han estabilitzat “en cent, que en realitat son cent vint, perquè molts comparteixen la parada amb els seus parents”.

A dos quarts de dotze del matí, quan la situació s'ha normalitzat i sota els plàtans es viu un autèntic cafarnaüm en què tant pots trobar-hi vestits de militar, consoles angleses, mobles barrocs, sabates de segon peu, nines de porcellana antigues, mòdems i ordinadors de primera generació, per exemple Amstrad, que engeguen el sistema operatiu amb un disquet, Picazo i Monterosa passen a cobrar el dret de parar: “Els nostres preus –diuen– estan molt ajustats, normalment cobrem catorze euros el dia al paradista provisional i ho rebaixem a tretze quan vénen tot el mes. Sembla que són quantitats irrisòries –continuen–, però tenim present que per a algunes persones el preu no comporta cap problema, i, en canvi, per a d'altres és tot un món.” Si repassem les parades ens trobarem dos mons antagònics convivint en un espai reduït. Per una banda hi ha els brocanters professionals, que, atrets per la gran quantitat de visitants, ofereixen des de mobles a peces de col·leccionista, i, per l'altra, un grup de persones que intenten treure un petit rendiment de la venda, alguns per complementar la pensió, d'altres perquè les complicacions derivades de la crisi els han fet perdre la casa i els han obligat a traslladar-se a un altre pis i han decidit vendre tot el que els sobrava. També hi ha els qui s'han trobat sense atur ni prestacions socials i han trobat en la venda de segona mà un camí per sortir de la completa ruïna. Un univers canviant que Picazo i Monterosa resumeixen en dues anècdotes: “Aquí no deixem vendre roba nova, és una de les normes del mercat, i una vegada va venir una persona que oferia vestits i anoracs coberts encara amb el plàstic amb què havien sortit de fàbrica, i li vam dir que havia d'anar-se'n; un altre cop un jove ensenyava un porquet que volia vendre i el portava penjat a collibè. Li vam dir que aquí no es venien animals vius. Ell ens va respondre que l'estava passejant, que tenia estrès.”

La veritat és que tot i la varietat de colors que es respira al mercat, no hi ha hagut grans conflictes i, en cas que n'hi hagi, la connexió entre els organitzadors, l'Ajuntament i els Mossos d'Esquadra –que tant patrullen d'uniforme com de paisà– és fonamental per mantenir la calma i solucionar petits problemes, com els sorgits quan hi ha un retorn fora de termini –el client sempre té una setmana per tornar qualsevol compra que no funcioni– o un problema puntual, com el d'una bicicleta robada, que va ser denunciat pel mateix paradista abans de posar-la al mercat.

No parlem d'un espai ideal, però sí que podem explicar que hi ha clients habituals que no es perden l'esdeveniment cap dissabte, també que s'ha ampliat el tipus de públic i que, si fins fa poc el mercat es nodria de clients del país, ara s'hi poden veure molts francesos, russos i, a l'estiu, que segons els responsables és l'època més fluixa de l'any, alemanys i turistes d'altres nacionalitats. No cal aixecar-se a les sis del matí per veure com munten les parades, però si algú arriba entre les dotze i la una es pot pensar que és el Mercat de les Pucetes de París.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 27-12-2016 Pàgina 6

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1035005-mercat-obert-i-universal.html>